

Dr J. H. GUNNING J.Hzn †

De algemeen bekende en geliefde Dr Gunning is in den nacht van 20 op 21 Juni in Jezus ontslapen. Op den leeftijd der zeer sterken. Na een veel bewogen en zeer werkzaam leven. Het is niet mijn bedoeling, een levensbeschrijving te geven van dezen groote in het Koninkrijk Gods. Anderen, die hem meer van nabij en beter kenden, zullen dit zeker doen.

Maar ik kan niet nalaten, dadelijk een woord te schrijven tot zijn gedachtenis. Een woord, dat eenvoudig als een impressie bedoeld is. —

Ik heb het voorrecht gehad, Dr Gunning een paar malen alléén te ontmoeten.

Eenmaal vele jaren geleden, toen hij een strijd streed in verband met de ingeving van den Bijbel. En een ander maal, toen wij samen spraken over het door hem uit het Zweedsch vertaalde boek van Waldenström: „De Heere is goed.”

Die eerste maal heeft een diepen indruk op mij gemaakt. Ds Gunning — de toen nog zooveel jongere — was verslagen en bedroefd door een brief van een jongen man, die een twijfelbaar was geworden, en nu zijn predikant tot verantwoording riep. Nooit zal ik vergeten,

hoe Ds Gunning onrustig heen en weer liep, omdat vooral het zieleheil der aan hem toevertrouwde jongemenschen hem zoo zwaar woog. Nooit vergeten ook de gebedsworsteling, die volgde, en de dankbaarheid, die daarna uit heel zijn gevoelige wezen sprak.

De tweede maal verleden jaar, toen hij reeds lang van zichzelf sprak als van een oud man. Hij had in het Zweedsch een boek gelezen, dat hem ontzaglijk had getroffen en welgedaan. En nu zocht hij er een uitgever voor. We moesten samen de wenschelijkheid en mogelijkheid der uitgave bespreken; ook een onderhoud hebben over de bekorting,

over enkele gedeelten, die beter onvertaald bleven. Hij wees er geestdriftig op, dat hij dit boek las en herlas, omdat het getuigde van dat noodzakelijke: „Terug naar het Woord!” — omdat het, trots de vele herhalingen, of mede juist daardoor, zoo prachtig getuigde van de goedheid des Heeren, en medewerkte aan de versterking van de gemeenschap der heiligen.

In de sobere mededeeling van deze beide ontmoetingen met dien vromen, origineelen dienstknecht des Heeren, heb ik u mijn indruk trachten weer te geven, dien ik van hem behield: een Christen, altijd weer frisch in zijn spreken en schrijven, omdat hij zoo'n echte zielzorger was; altijd weer warm getuigend van zijn Heiland jegens hen, die Hem nog niet kenden; altijd, met zijn groote liefde tot alle geloovigen, als het ware belovend, dat er is: een eenheid in Christus.

De gedachtenis van ds Gunning zal bij duizenden in zegening zijn. Maar al missen zij hem, zij zullen hem niet misgunnen de groote vreugde, die hij nu geniet bij Hem van Wien hij zoo gaarne het Schriftwoord aanhaalde, dat heel zijn leven vulde, heel zijn levensvisie uitmaakte: „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde, en tot in eeuwigheid.” J. N. V.

WEEKOVERPEINZINGEN

• *Wat niets kost*

Een groot en bekend man richtte eens het woord speciaal tot moeders, en wat hij zei was een van de beste en mooiste dingen die over dat onderwerp gezegd kon worden. Het ging (heel eenvoudig) over een kop thee, een onderwerp dat juist geschikt was voor moeders, en het punt dat de spreker vooral onder de aandacht wilde brengen was dit: „Wat is het allervoornaamste in een kop thee?”

De spreker beredeneerde dit aldus: „Het kan niet de suiker zijn, want sommigen uwer gebruiken geen suiker; en het kan ook niet de melk zijn, want sommigen uwer nemen geen melk; en wanneer ik u enkel wat droge theestokjes gaf, zoudt gij *daaruit* niets kunnen maken; maar” — zoo ging hij voort — „het allervoornaamste in een kop thee is het water, het enige bestanddeel dat gij voor *niets* krijgt.”

En toen ging hij verder en begon de moeders een heel mooie toespraak te geven over al de dingen die God ons geeft voor *niets*: de zonneschijn van den morgen, de leuwerik die in de lucht van blijdschap zingt — daarvoor hebt gij niets betaald, al is het alles even mooi als een schilderij van Botticelli — de bloemen die overal bloeien — het werd ons alles uit genade gegeven, dat wil zeggen: voor niets.

En zoo zou ik willen zeggen in een tijd waarin wij misschien sommige dingen zullen moeten missen: laten wij dan toch blijven letten op alles wat wij voor niets van God krijgen: de mooie zomerdagen, de vakantie die straks aanbreekt,

het water, en de regen, en de zon, en de glimlach van een kind en zooveel andere dingen, tē veel om op te noemen. Zij roepen ons alle toe dat er geen reden is om te klagen, maar om te danken en te zegenen:

„Al wat u ontbreekt, schenk Ik, zoo gij 't smeekt, mild en overvloedig.”

Het loon der liefde

Dit brengt mij op een ander verhaal, dat eens in een tijdschrift verscheen en dat te mooi en te waardevol is om niet genoemd te worden. Het is de geschiedenis van een jongen die met zijn moeder op het platteland woonde; zij was een weduwe. Omdat hij een heel aardige jongen was, deed hij van alles wat hij kon om zijn moeder te helpen, hij haalde de steenkool uit den kelder, sprokkelde hout en deed boodschappen en zoo voorts. Maar toen hij een paar jaar ouder werd begon hij te merken dat, wanneer andere menschen iets deden voor zijn moeder, zij haar hun rekening zonden en dan betaald werden. Toen begon hij op deze manier te denken: Wanneer, als de gehuurde man komt die het hout hakte, of de loodgieter kwam, of de timmerman het venster repareerde, iedereen zijn rekening inzond en die betaald kreeg, — waarom zou hij dan ook niet zijn rekening inleveren en betaling krijgen? Toen besloot hij het te doen, en ziehier hoe de rekening er uitzag:

Moeder is verschuldigd aan Jan:
3 keer kolen gebracht (30 cent), dikwijls hout gehaald (50 cent), 2 boodschappen gedaan (20 cent), omdat ik een goeie jongen ben (50 cent), totaal f 1.50.

Hij legde de rekening op het bord van zijn moeder, toen zij 's morgens kwam ontbijten. Zijn moeder was een heel verstandige vrouw; er kwam zelfs geen

glimlach over haar gelaat. Zij nam de rekening in haar handen, en toen Jan 's middags thuis kwam voor de koffietafel, lag daar de rekening op zijn bord en daarop f 1.50.

Hij dacht: dat is prachtig; en toen zag hij vlak daarnaast een andere rekening liggen, hij nam die op, bekeek ze, en hij vond er het volgende op geschreven: Jan is schuldig aan moeder:

Voor tien jaar gelukkig huiselijk leven: niets. Voor tien jaar voedsel en kleding: niets. Voor zorgen tijdens ziekte, waterpokken en mazelen: niets.

Omdat ik goed voor hem geweest ben: niets. Totaal: niets.

Toen Jan het las, had hij het gevoel dat hij een klein zelfzuchtig wezen was en daarom vloog hij naar zijn moeder en zei: Moeder, ik houd zooveel van u.” —

Mijn vrienden, wanneer God u een rekening zou voorleggen, hebt gij er dan wel eens over gedacht hoe hoog die zou zijn? Wat zou Hij niet van ons kunnen vragen als vergoeding voor wat Hij ons gaf van het eerste levensjaar af? Hoeveel zorgen, hoeveel bewaring, hoeveel genade van schuldvergeving, van zonde-uitdelging, van geduld met onze zwakheden, van lankmoedigheid en barmhartigheden! Maar Hij vraagt nooit iets als belooning. Ja toch, Hij vraagt wel iets, maar dat is heel iets anders dan geld, goud of zilver. Hij vraagt iets wat niet eens van onszelf is, omdat Zijn Geest het in ons heeft gewekt. Alles wat Hij vraagt is, dat gij en ik, met heel ons hart, met heel onze ziel, met onze krachten, en met onzen geest, Hem *liefshebben*. Nog eens: die liefde kost ons niets, want wij hebben ze ontvangen.

Wij geven Hem terug wat Hij ons eerst heeft gegeven. En zoo zijn wij Hem inderdaad *niets* schuldig. Niets — dan de liefde. A. G. Barkey Wolf